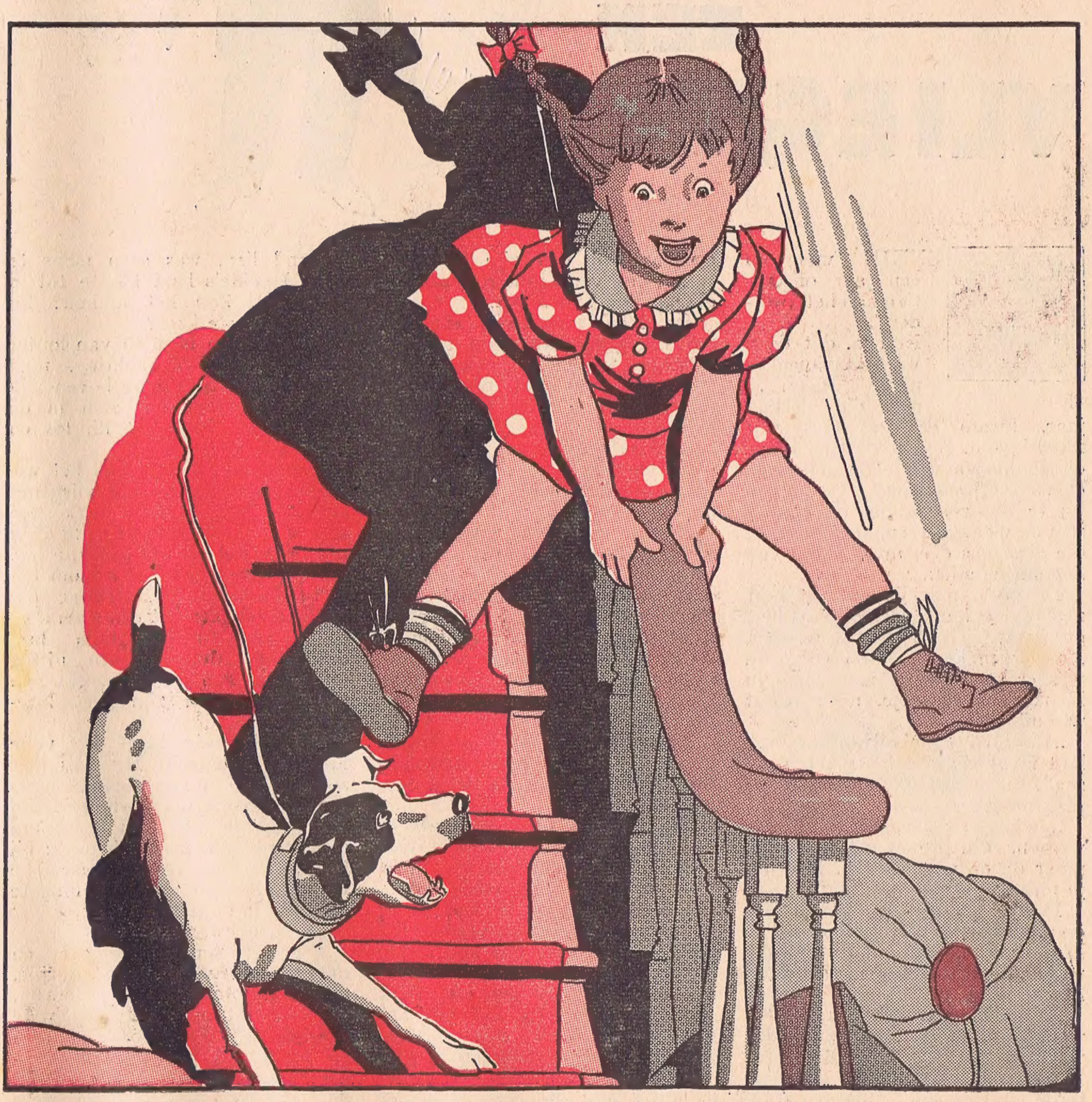
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 8 SEPTEMBER 1938

„Dat gaat vlugger," zei zus. — Maar hoe loopt het af?

HENKIE BOUWT EEN VLIEGTUIG

HENKIE was nu een jaar of dertien aan het „worden”.

Nou ja, dat doen wel meer jongens, niet? Maar.... met die dertien jaar kwam er nog heel wat meer kijken. Nog een klein jaartje en Henkie zou van school af moeten en zo zoetjesaan iets moeten zien bij te brengen in het onderhoud van de vier zusjes en vier broertjes, die eveneens deel uitmaakten van het huishouden.

De grote moeilijkheid zat hem niet bij Henkie, o nee. Die wist heel goed wat hij het liefst zou worden. Maar leren kost geld en veel geld was er nu eenmaal niet, noch in Henkie's spaarpotje, noch in dat van moeder.

„Ik wil vliegtuigbouwer worden,” had Henkie altijd hardnekkig gezegd. En daarop had moeder altijd plagend geantwoord:

„Je ziet er zeker nog niet genoeg vliegen. Blijf jij met je twee benen maar op de vaste grond. Dan val je niet zo gauw om.”

Henkie gaf zijn plan echter niet op, ofschoon hij met geen mogelijkheid kon denken, hoe hij die plannen ooit zou kunnen verwezenlijken.

Zo verliepen er weken en Henkie wachtte maar af. Maar onder dat wachten zat hij toch niet stil. Integendeel. Hij werkte en ploeterde maar, daar in de stille eenzaamheid van zijn zoldertje, te midden van al die rommelboel, die van hem alleen was.

En Henkie bouwde aan een zweefvliegtuig van eigen maaksel. Gemeten tussen de twee vleugeluiteinden was het precies één meter breed. Groter had hij het niet durven te maken, want hij had al uitgemikt dat hij er dan niet mee langs het smalle zoldertrapje naar beneden kon. En nu kon het nog net.

Hij had er de hele vacantie aan gewerkt. Zonder hulp van anderen. Metend en passend, snuffelend in oude boeken van vader. En nu was het klaar. Henkie stond glunderend zijn model te bekijken en lachte voldaan. Nee, er was geen speld tussen te krijgen. Alles klopte als een bus en als het ding nu werkelijk luchtvast lag, dan....

Nou, dan was dat voor Henkie het bewijs, dat hij inderdaad voor vliegtuigbouwer in de wieg was gelegd.

Toen moeder druk bezig was in de keuken, sloop Henkie heel behoedzaam naar buiten, met zijn vliegtuig angstvallig tegen zijn borst geklemd. Hij had liever dat niemand hem zag voordat hij er zeker van was, dat zijn eerste poging was geslaagd.

Achter het huis lag een flink stuk bos en achter dat bos het weiland van Krelis, met wien hij zo goed kon opschieten.

Er stond een stevige bries en op de grote weg, die vlak langs het weiland liep, was geen mens te zien. Henkie's hart klopte tot in zijn keel. Zou het lukken? Zo voor de eerste keer?

Zijn handen beefden van louter opwinding en verwachting, toen hij het zweeftuig hoog boven zijn hoofd en ietwat voor zich in de wind hield. Toen liet hij los en hield zijn adem in.

Inderdaad. Henkie had het wel kunnen uitjubelen. Zijn vliegtuig zweefde. Het haperde zelfs geen ogenblik. Het hing in de lucht alsof het onderstel op een glijbaan lag. Henkie moest hard lopen om het bij te houden. Halverwege het weiland maakte het een zwenking en Henkie moest toch heel even kopje duikelen om uiting te geven aan het teveel aan geluk, dat aan zijn hart kriebelde.

Het vliegtuig bleef vijf volle minuten in de lucht. Het was niet zo bar lang, maar Henkie leken die minuten een eeuwigheid. Hij bekommerde zich niet meer om wat er rondom hem gebeurde: hij had alleen oog voor het sierlijke model, dat daar zo statig hing te wiegelen in de lucht.

En toen kwam het.

Tom Rinkena, hereboer en burgemeester van Henkie's dorpje, kwam langs de grote weg voorbij. Hij had net een heel gewichtige vergadering bijgewoond, waarin hij tot erelid van het „Mattenkloppersgilde” was benoemd en daar het toch zo'n prachtig weer

was, had hij zijn hoge zijden maar opgehouden.

Tom was verdiept in gedachten. Hij had geen belangstelling voor dat weiland van Krelis. Tom liep door, met de handen op zijn rug. In zijn ene mondhoek stak een dikke sigaar, uit de andere mondhoek puften er nu en dan witblauwe rookkringetjes.

Henkie draafde langs de rand van het weiland. Het zweefvliegtuig volgde de grote weg, alsof het door een geheimzinnige kracht was aangetrokken door de voetsporen van Tom Rinkena.

Het vliegtuig daalde, daalde. Henkie hield zijn hart vast. Want hij zag die wandelende gestalte en wilde iets roepen, maar toen hij Tom herkende bleven de woorden in zijn keel steken.

Het vliegtuig spotte met alle menselijke berekeningen. Nam een bocht naar links, lichtte met een top van de rechtervleugel de hoge zijden van het hoofd van den burgemeester, herstelde zijn evenwicht en ging netjes en volgens alle regelen der zweefvliegkunst landen op korte afstand van de grote weg.

Tom's gelaat voorspelde dreigend onweer. In het eerste ogenblik was hij te verbluft geweest en had hij gapend het vliegtuig nagestaard. Toen viel zijn blik op Henkie, die ineenkromp van schrik.

„Kom hier, jij," zei Tom dreigend. „Raap op dat ding."

Hij wees naar zijn hoge hoed. Henkie nam hem voorzichtig tussen duim en wijsvinger, veegde er het stof af met zijn hemdsmouw en reikte hem heel voorzichtig aan den eigenaar terug.

„Hm," bromde Tom, „ik dacht eerst dat je met stenen had gegooid. Is dat verdraaide vliegtuig van jou?"

„Jawel, meneer de burgemeester," stotterde Henkie. „Ik heb er de hele vacantie aan gewerkt. Het doet het prachtig."

„Wil ik wel geloven," grinnikte Tom. „Beter had het niet kunnen uitvallen. Ga dat ding halen en breng het hier."

„Meneer.... ik.... ikke..."

„Ga dat ding halen, zeg ik je."

Henkie gehoorzaamde, met lood in zijn schoenen. Tot zijn geruststelling zag hij, dat de vleugel, die in aanraking was gekomen met de hoed van den burgemeester, niets had geleden. Schoorvoetend ging hij naar Tom Rinkena.

„Zo, zo," zei Tom. „Dat is dus de deugniet, die wandelaars de hoed van het hoofd rukt en maar verder zweeft alsof er niets is gebeurd. Zo, zo, en heb jij dat zélf gemaakt! Nou, laat me eens precies kijken hoe of je die vlieger oplaat."

Henkie liet het zich geen twee keer zeggen. Hij gaf een demonstratie die klonk als een klok en Tom wilde het ook eens proberen en na een paar keer lukte het uitstekend en rende hij met Henkie mee door de wei, totdat hij buiten adem was.

„Vliegen is een mooi ding," zei Tom, toen hij het te warm kreeg. „En jij hebt dat helemaal alleen gemaakt? Vertel me daar eens wat meer van !"

En Henkie vertelde. Van zijn zoeken en snuffelen. Zijn hard werken. Zijn hoop en verlangen ook eens in een ècht vliegtuig te zitten. En burgemeester Tom knikte en sloeg Henkie lachend op de schouder.

„Je moet dat vliegtuig van je manieren leren," zei hij, „want het hoort niet, dat het de wandelaars zo maar hun hoofddeksel afpikt. Je bent een knappe kerel. Ja, ja, dat ben je. Maar nou moet ik gaan. Dirigeer je machine nu maar liever een andere kant op."

En Tom Rinkena ging.

En de dagen verliepen. Henkie vierde triomfen met zijn zelfgebouwd zweefvliegtuig. Hij kreeg 'n massa bestellingen binnen, maar voerde ze niet uit, want hij had gebouwd uit liefde tot het vak en niet om er een stuk speelgoed van te maken.

Op een avond stapte Rinkena binnen. Ditmaal zonder hoge zijden en de burgemeester praatte lang met Henkie's moeder. En na afloop zei Tom tot Henkie:

„Je weet nog wel van die hoge zijden, hè? Je dacht zeker, dat je 'r zonder straf af zou komen, niet? Kun je begrijpen! Ik heb met je moeder gesproken en we zijn het eens geworden, dat je voor je straf enkele jaartjes gaat studeren, totdat je de techniek van het vliegen en bouwen helemaal onder de knie hebt, begrepen?...."

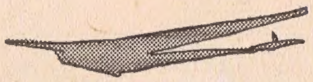
* * *

Beste jongens en meisjes, zó is Henkie zijn loopbaan als vlieger en vliegtuigbouwer begonnen. Zijn eerste vliegtuig, dat hij in de wei van Krelis probeerde, heeft hij burgemeester Rinkena cadeau gedaan. Want nu vliegt hij echt, zoals hij altijd heeft gedroomd. En als hij boven het dorp cirkelt en het weiland, dan staat Tom altijd buiten en zwaait met allebei zijn armen en soms met zijn hoed, alsof hij wou zeggen:

„Kom die nu ook maar eens van mijn hoofd pikken, zoals toen !"

Maar dan stralen Tom's ogen, „want," denkt hij, „daarboven in die „kist", daar zit een joch, dat het nog vér zal brengen!"

V. LATTE.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

Zij kregen een aantal gidsen mee om naar het eenzame eiland te varen en....

tegen den middag bereikten ze breed open water met flinke kanalen.

Nu en dan zagen ze ook het een of ander onbekend monster zich bewegen in het riet der eilandjes.

En toen de avond viel, was het eiland al in zicht, maar....

de gidsen legden een groot vuur aan, want er slopen raadselachtige dieren door het moeras.

Thàns begon het leven pas voorgoed voor prins Valiant.

Hij ontdekte een geheel nieuwe wereld vol geheimzinnigheid en avontuur.

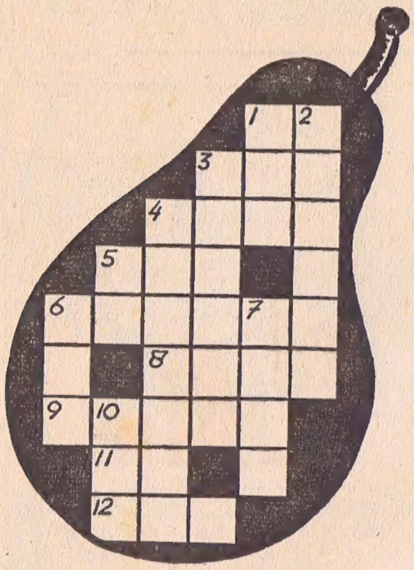

Maar daar ginds, ver in het moeras, was er een raadselachtig echtpaar, dat de brandende vuren zag en zich verwonderde....

KITTY MUIS EN HAAR HOND
DOOR BRANDON WALSH
IS DAT 'N PANNETJE OF NIET? HET ZOU DE KEUKEN VAN 'N PRINSES NOG ALLE EER AANDOEN WAAR OF NIET?
JA, JA, MAAR... JE VRAAGT ER OOK EEN HOOP GELD VOOR.
DIE DAAR? DAT IS ROOSJE. HAAR VADER IS SCHATRIJK EN HIJ HEEFT 'N MASSA HUIZEN. WANNEER DE ROODVELDS IN DE BUURT KOMEN, MAG ZE ALTIJD EEN PAAR ZAKJES TOFFEE'S HEBBEN.
NOU, DIE LUST IK OOK WEL.
HOU JIJ 'T GELD MAAR BIJ JE, KINDJE. NEEM 'N DOOSJE TOFFEE'S UIT DE WAGEN EN VERDEEL DIE MAAR ONDER JE VRIENDINNETJES.
HIER, JIJ 'N HANDVOL, EN JIJ.... EN... ENNE, DE DOOS IS LEEG
MAAR NU HEB JE 'R ZELF TOCH GEEN...
IK HEB NOG NOOIT LEKKERDER TOFFEE'S GEHAD.
IK KRIJG NOG KANS GENOEG OM TOFFEE'S TE ETEN
KIJK EENS, MENEER ROODVELD GAAT EEN FOTO MAKEN VAN KEES BROMMER
WAT DOET DIE KEES UIT DE HOOGTE! IK HEB GEHOORD DAT HIJ BURGEMEESTER WIL WORDEN.
DAAR HEEFT HIJ GEEN GEZICHT VOOR
HIJ ZIET ER KNAP UIT MET DIE PIJP EN DAT HOEDJE.
HALLO, PIET. NOU NOG EEN KIEKJE VAN ONZE KLEINE KITTY.
IK? O, WERKELIJK, MAG DAT?
PUK, KIJK EENS HIER. DAT BEN IK. LIJK IK NOU NIET NET OP 'N FILMSTER? IS HET NIET REUSACHTIG, PUKKIE?
COPYRIGHT: OPERA MUNDI.

BONT ALLERLEI

Vruchtpuzzle

Horizontaal:

1. Uitroep van verwondering.
3. Eerste vrouw.
4. Sappige vrucht.
5. Ronde houten kist.
6. Hangt voor het raam.
8. Jong boompje.
9. Bekende rivier in Frankrijk.
11. Zangnoot.
12. Kunstvolle tekening.

Verticaal:

1. 3 letters van het woordje: gave.
2. Lekkere vis die je zout of zuur kan eten.
3. Bekende zwemvogels.
4. Afbeelding, foto.
5. Meisjesnaam.
6. Zit aan de achterkant van een enveloppe om hem dicht te plakken.
7. Eén woord voor: in koorts spreken.
10. Honderd vierkante meter.

Zo'n kleine jokkebrok

Jantje zat te bladeren in een foto-album. Er waren veel foto's. Ook een mooie van oom Nelis, die nu al 'n heel kaal hoofd heeft. Wat zag hij er goed uit, met zijn gouden lorgnet. Er waren ook mooie kiekjes van Jantje zelf. Ook van toen hij nog een baby was.

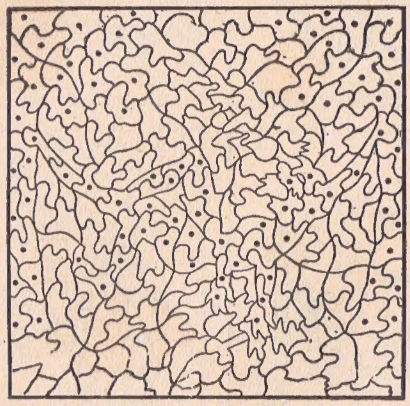
Toen moest Jantje plots een boodschap doen voor moeder. Hij legde de foto's weg en ging. Maar hij kwam pas tegen de avond terug.

„Foei," zei moeder, „waar ben je gebleven, Jantje?"

„Ik heb oom Nelis ontmoet," zei Jantje. „Hij zei, dat hij naar den kapper ging om zich de haren te laten knippen en vroeg, of ik mee ging. Oom ontmoette daar nog 'n kennis en ik ben zolang bij hem gebleven, moeke."

„Zo," zei moeder, „wat ben jij een jokkebrok! Maar voor je straf ga je direct naar bed, want je bent helemaal niet met oom Nelis naar den kapper geweest."

Jongens en meisjes, hoe wist moeder nu toch dat Jantje gelogen had? Want dat had hij toch, of niet?

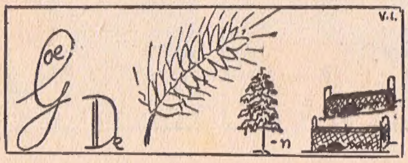

Wie hangt daar?

Twee bomen en een hangmat; een lekker zonnetje en mals groen rondom: is dat niet fijn om heerlijk te liggen schommelen?

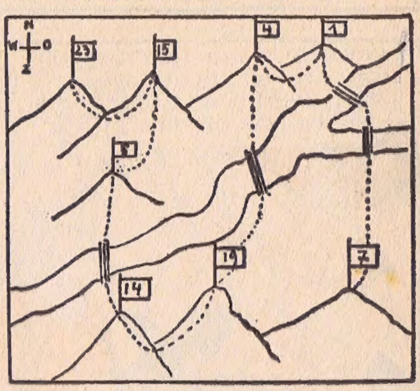
Alle vakjes met een punt erin even een kleurtje geven en het tekeningetje is kant en klaar.

Spreekwoordenrebus 3

Oplossingen vorig nummer

SPOORZOEKERS No. IX

23 - 15 - 5 - 14 - 19 - 4 - 1 - 7
W - O - E - N - S - D - A - G

ZESTIEN LUCIFERS EN 'N EI

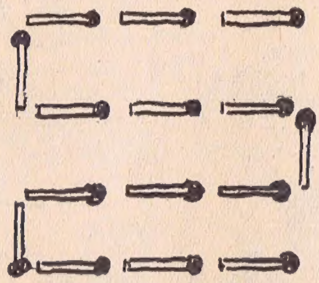
EENEI

SPREEKWOORDENREBUS 2

De aanhouder wint.
(De-(h)aan-hou-der(n)-w-in-t.)

WAAR ZAT DE WOLF?

Draai het plaatje even naar rechts, dan zien jullie hem vast en zeker.

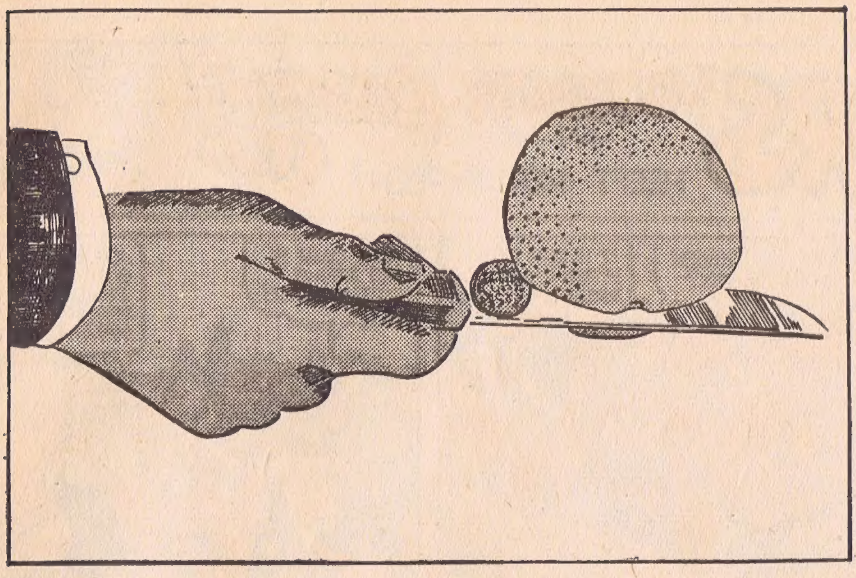

Luciferspuzzeltje

Bijgaande figuur bestaat uit 15 lucifers. Nu moeten jullie proberen 5 lucifers te verleggen, maar zo, dat je twee vierkanten hebt.

Letterraadseltje

Met Z gebruikt men mij aan tafel;
Met H krijg ik veel spijkers in mijn lichaam.
Met M ben ik het graan dat men laat kiemen.
Met B ben ik metaal of ook een eendvogel.
Met F word ik, helaas, meestal gestraft.
Wie ben ik?

EEN VERDWIJNEND GELDSTUKJE

Je leent van iemand een geldstukje en je zegt dat je 't jammer vindt, dat het spoorloos verdwenen is. Je vraagt echter een sinaasappel uit de fruitschaal, omdat je vermoedt, dat het geldstukje in die vrucht is verdwenen. Je zorgt een fruitmesje bij de hand te hebben, snijdt de sinaasappel open en.... inderdaad, het geldstukje zit in de vrucht.

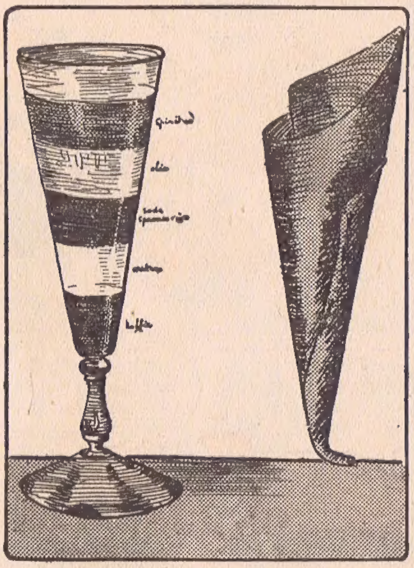
Vooraf heb je wat zeep aan 't mesje vastgemaakt en daar heb je 't geldstukje aan vastgeplakt. Het is dan een klein kunstje om bij 't stuksnijden van de sinaasappel het mesje zodanig te bewegen, dat het geldstukje in de sinaasappel terecht komt.

Onder het snijden moet je echter zorgen, dat niemand van het gezelschap merkt dat je 't geldstukje aan het lemmet hebt vastgeplakt, maar je kunt altijd zo gaan staan, dat ze 't niet zien.

VIJF VERSCHILLENDE VLOEISTOFFEN BOVEN ELKAAR

Hoe kun je die bij elkaar brengen in één glas, zonder dat ze zich onderling vermengen? Het is niet zo moeilijk, als je maar aandacht schenkt aan de dichtheid of het soortelijk gewicht der vloeistoffen. Er komt dus inderdaad iets bij kijken. Neem eens een proef met de volgende vloeistoffen, maar zorg er voor, dat de laagjes ongeveer dezelfde hoogte hebben.

1. Giet in het glas wat koude koffie met veel suiker. Dat is nummer één.
2. Nu maak je zo'n papieren hoorntje waarvan je de punt ombuigt. Het gaatje onderaan neem je echter niet groter dan een dikke speld. Je giet er wat zuiver water in en laat het voorzichtig over de wand van 't glas uitvloeien over de koffie. Dat is de tweede laag.
3. Het derde laagje maak je met een beetje rode, Spaanse wijn.
4. Het vierde met een laag olie.
5. En ten slotte giet je bovenop: een laagje spiritus.

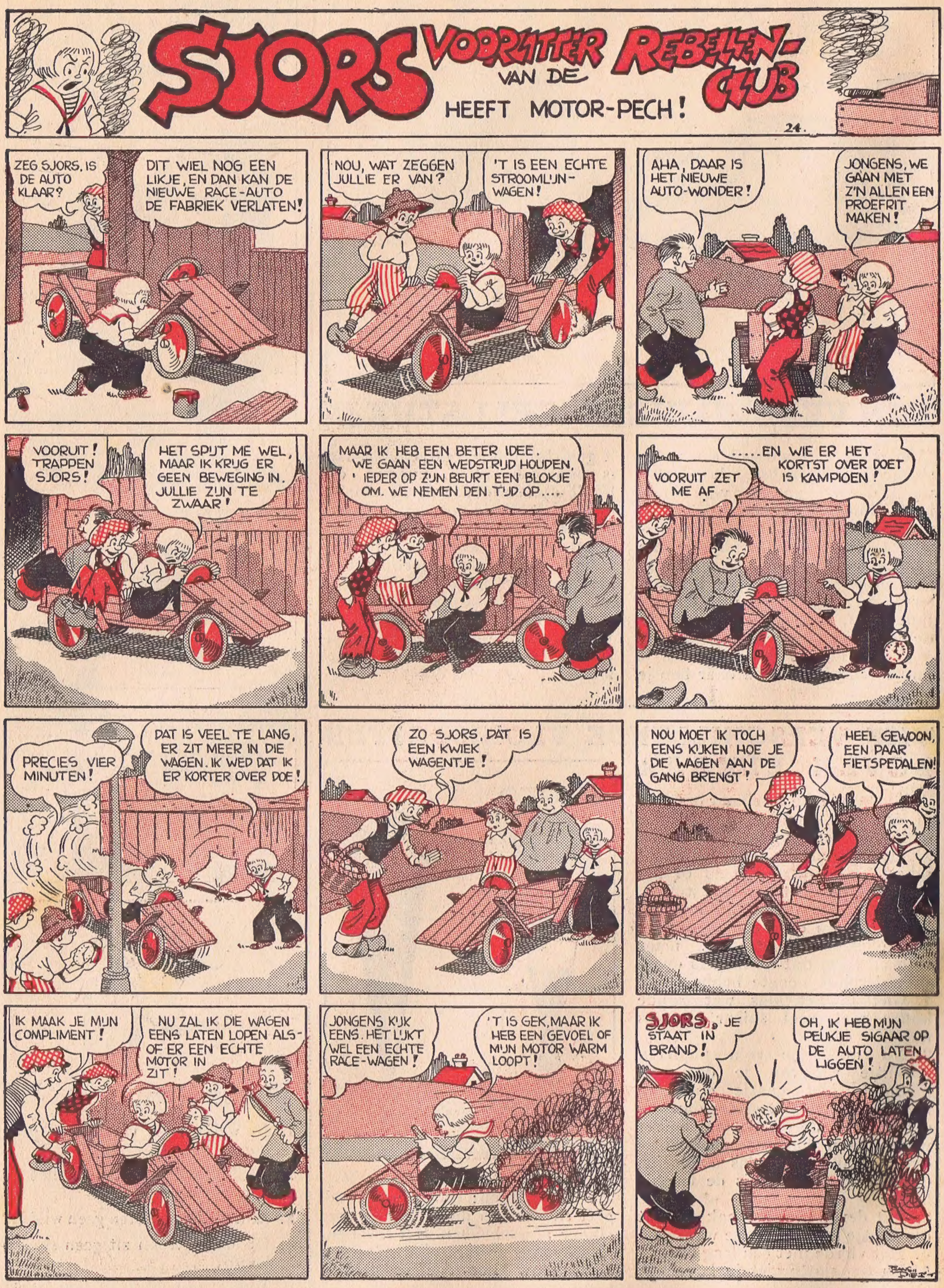
De vijf lagen: bruin, wit, rood, geel en wit zijn dan duidelijk van elkaar afgescheiden. Het verdient aanbeveling voor elke vloeistof een nieuw hoorntje te gebruiken.

Vijf strikvragen

1. In welke raat vindt men geen honing?
2. Welke koek krijgt men niet bij den bakker?
3. Aan welke as zitten geen wielen?
4. Op welke troon zit geen staatshoofd?
5. Welke appels eet men niet?

SJORS
VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
HEEFT MOTOR-PECH!
24.
ZEG SJORS, IS DE AUTO KLAAR?
DIT WIEL NOG EEN LIKJE, EN DAN KAN DE NIEUWE RACE-AUTO DE FABRIEK VERLATEN!
NOU, WAT ZEGGEN JULLIE ER VAN?
'T IS EEN ECHTE STROOMLIJN-WAGEN!
AHA, DAAR IS HET NIEUWE AUTO-WONDER!
JONGENS, WE GAAN MET Z'N ALLEN EEN PROEFRIT MAKEN!
VOORUIT! TRAPPEN SJORS!
HET SPIJT ME WEL, MAAR IK KRIJG ER GEEN BEWEGING IN. JULLIE ZIJN TE ZWAAR!
MAAR IK HEB EEN BETER IDEE. WE GAAN EEN WEDSTRIJD HOUDEN, IEDER OP ZIJN BEURT EEN BLOKJE OM. WE NEMEN DEN TIJD OP....
VOORUIT ZET ME AF
.....EN WIE ER HET KORTST OVER DOET IS KAMPIOEN!
PRECIES VIER MINUTEN!
DAT IS VEEL TE LANG, ER ZIT MEER IN DIE WAGEN. IK WED DAT IK ER KORTER OVER DOE!
ZO SJORS, DAT IS EEN KWIEK WAGENTJE!
NOU MOET IK TOCH EENS KIJKEN HOE JE DIE WAGEN AAN DE GANG BRENGT!
HEEL GEWOON, EEN PAAR FIETSPEDALEN!
IK MAAK JE MIJN COMPLIMENT!
NU ZAL IK DIE WAGEN EENS LATEN LOPEN ALS-OF ER EEN ECHTE MOTOR IN ZIT!
JONGENS KIJK EENS. HET LIJKT WEL EEN ECHTE RACE-WAGEN!
'T IS GEK, MAAR IK HEB EEN GEVOEL OF MIJN MOTOR WARM LOOPT!
SJORS, JE STAAT IN BRAND!
OH, IK HEB MIJN PEUKJE SIGAAR OP DE AUTO LATEN LIGGEN!